

Arrest

nr. 145 750 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van etnisch gemengde afkomst. Uw vader is een Roma en uw moeder is Ashkali. U bent afkomstig uit Budisalc (gemeente Klinë) en u bent Kosovaars staatsburger. U verbleef van 1991 tot 2008 in Duitsland. U vroeg er in 1991 asiel aan uit vrees voor de Serviërs. Een jaar na de scheiding met uw in Duitsland achtergebleven echtgenote werd u op 5 juni 2008 van Duitsland naar Kosovo gerepatriëerd. Na uw aankomst in Kosovo verbleef u aanvankelijk acht maanden bij uw neef te Budisalc. U werd er een drietal keer op straat aangesproken door onbekende Albanezen die u naar de reden van uw aanwezigheid vroegen. Omwille van uw etnische afkomst beschuldigden zij u ervan tijdens de oorlog samengewerkt te hebben met de Serviërs, wat u ten stelligste ontkende. U wees hen erop dat u in die periode in Duitsland en niet in Kosovo verbleef. Ze repliceerden dat er in Kosovo voor Romazigeuners en Ashkali geen plaats is. Nadat u tijdens één van deze confrontaties door een

onbekende persoon op uw zitvlak werd gestampt, trok u naar uw nicht te Llukafci i Thatë (gemeente Istog), waar u gedurende één jaar verbleef. Toen de bureu uw aanwezigheid opmerkten, vroegen zij aan uw nicht wie u was. Zij antwoordde hen dat u haar oom bent. Daarop repliceerden ze dat zij geen onbekende personen tolereerden. Naar aanleiding van voornoemde problemen richtte u zich nooit tot de Kosovaarse autoriteiten. Uit vrees voor de Albanezen besloot u Kosovo opnieuw te verlaten en u kwam naar België, waar u op 1 maart 2010 asiel aanvraagde. Hierin nam het Commissariaat-generaal op 26 juli 2010 een weigeringsbeslissing, enerzijds omdat de door u aangehaalde problemen onvoldoende zwaarwichtig waren om gelijkgeschakeld te worden met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Anderzijds bleek uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de objectieve veiligheidssituatie voor Roma en Ashkali in Kosovo sinds het einde van de oorlog aanzienlijk verbeterd is en dat er voor Roma en Ashkali in geval van eventuele (veiligheids)problemen verschillende beschermingsmogelijkheden – waarop u nooit beroep gedaan heeft – zijn. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 november 2010 bevestigd. U trok hierop vrijwillig naar Servië waar u achtereenvolgens in Belgrado en Novi Sad verbleef. In de loop van 2013 vertrok u naar Duitsland, waar uw familie verblijft. Op 23 juli 2013 diende u er een asielaanvraag in. Gezien België nog steeds verantwoordelijk was voor de behandeling van uw asielaanvraag, werd u naar de Belgische asielinstanties doorverwezen. U vroeg hier op 24 april 2014 opnieuw asiel aan. U verklaarde dat u noch in Kosovo noch in Servië omwille van uw etnische origine aanvaard wordt. U gaf aan dat een terugkeer naar Kosovo voor u een zekere dood zou betekenen. U verwees hierbij naar uw verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U legde geen nieuwe documenten neer. Op 9 mei 2014 besliste het Commissariaat-generaal om uw tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen. U haalde immers geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. U wilde terug naar uw gezin in Duitsland. U kreeg advies dat u niet meteen naar Duitsland kon en enkele maanden moest wachten. U keerde vervolgens op illegale wijze terug naar Belgrado (Servië). Na twee dagen ging u naar Rugovë e Hasit (gemeente Gjakovë, Kosovo). Daar verbleef u bij de schoonfamilie van uw zus. U woonde bij U. S. (...), de schoonbroer van uw zus, en haar schoonmoeder. U wilde uw identiteitsdocumenten in Klinë, de gemeente waarvan u afkomstig bent, in orde maken maar u durfde niet terug te keren naar Klinë omwille van de problemen die u destijds met Albanezen hebt gekend en dewelke u hebt aangehaald ten tijde van uw eerste asielaanvraag in België. U durfde niet meer terug naar Klinë omdat u destijds in elkaar werd geslagen en uw toestand toen zo ernstig was dat u in het ziekenhuis had kunnen opgenomen worden. U kende geen problemen in Kosovo. U bleef voornamelijk binnen. U bent bang voor Albanezen en vreest opnieuw met hen problemen te kennen omwille van uw Roma-Ashkali afkomst. U hebt ook geen familie in Kosovo. U kan er niet op uw eentje wonen terwijl uw gezin in Duitsland verblijft. Van uw zus hebt u vernomen dat uw schoonfamilie ondertussen ook niet meer in Kosovo woont. U bleef twee maanden bij uw schoonfamilie alvorens opnieuw via Servië naar Duitsland te reizen. U vroeg opnieuw asiel aan in Duitsland. Volgens uw administratief dossier werden uw vingerafdrukken in Duitsland genomen op 24 september 2014. U hebt uw Kosovaarse identiteitskaart bekomen in de Kosovaarse ambassade in Duitsland op 28 oktober 2014. Daar kreeg u eveneens uw Kosovaars paspoort, dewelke door de Duitse autoriteiten in het kader van uw asielpprocedure in beslag werd genomen. Gezien België nog steeds verantwoordelijk was voor de behandeling van uw asielaanvraag, werd u naar de Belgische asielinstanties doorverwezen. U vroeg hier op 31 maart 2015 voor de derde keer asiel aan. U legt uw originele Kosovaarse identiteitskaart afgegeven op 28 oktober 2014 (10 jaar geldig) neer en een document d.d. 25 november 2014 waaruit blijkt dat uw Kosovaars paspoort door de Duitse autoriteiten in beslag werd genomen in het kader van uw asielaanvraag en nadien zal terugbezorgd worden. Om de medische problemen van uw ex-echtgenote aan te tonen legde u een kopie neer van een medisch verslag van een psychiatrische afdeling van een Duits ziekenhuis d.d. 23 februari 2015 waaruit blijkt dat uw ex-echtgenote H. S. (...) er werd opgenomen van 18 december 2014 tot 23 december 2014.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Kosovo uit vrees voor de Albanezen met wie u opnieuw problemen zou kunnen kennen omwille van uw etnie en omdat niemand van uw familie nog in Kosovo woont (CGVS I, p. 4-6 en p. 8, p. 10). Vooreerst kan worden opgemerkt dat u tijdens uw verblijf van twee maanden in Kosovo geen concrete problemen hebt gekend (CGVS, p. 8). In verband met uw vrees voor Albanezen verwees u naar de problemen die u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag hebt aangehaald. Er kan echter geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering destijds ernstig te

zijn geslagen aangezien deze verklaringen niet stroken met uw verklaringen ten tijde van uw eerste asielaanvraag (CGVS, p. 8). Toen hebt u immers louter en alleen verklaard dat u een drietal keer op straat werd aangesproken door onbekende Albanezen die u naar de reden van uw aanwezigheid vroegen en dat u tijdens één van deze confrontaties door een onbekende persoon op uw zitvlak werd gestampt. Wat betreft uw vrees voor Albanezen kan, zoals reeds in uw eerste en tweede asielaanvraag geconcludeerd door het Commissariaat-generaal, worden vastgesteld dat er uit de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal anno 2015 blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen en in vertrouwen klacht neerleggen bij de politie. Voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, worden de wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging gegarandeerd. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Uit de informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2015 op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de politie over het algemeen goed is. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Verder hebben etnische minderheden net als elke burger in Kosovo toegang tot rechtbanken en advocaten en, in gevallen die door de wet zijn voorgeschreven, wordt rechtshulp automatisch toegekend. Tot slot dient gewezen te worden op de mogelijkheden die elke burger in Kosovo heeft om klacht in te dienen in geval van een ongeoorloofd politieoptreden. Dit kan bij de Kosovaarse politie, het politie-inspectoraat van Kosovo, de ombudsman en de OSCE. Dergelijke klachten hebben reeds geleid arrestaties, schorsingen en overplaatsingen. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Wat betreft uw verklaring dat u niemand – geen familie – meer hebt in Kosovo en dat u er niet alleen kunt wonen (CGVS, p. 8 en p. 10), kan dan weer geenszins worden beschouwd als een motief dat ressorteert onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ze bevestigen louter en alleen uw persoonsgegevens, dewelke hier niet worden betwist. Dat uw paspoort in beslag werd genomen door de Duitse autoriteiten wordt hier evenmin in vraag gesteld. De medische documenten van uw ex-echtgenote tonen louter en alleen haar medische problemen aan, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist, maar zijn op zich niet relevant voor de beoordeling van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/4 – waarbij tevens louter melding wordt gemaakt van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie – en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder het adagium “*patere legem quam ipse fecisti*” en de zorgvuldigheidsplicht.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een zeer ruime theoretische uiteenzetting geeft over de verplichtingen van verwerende partij bij het onderzoek van de asielaanvraag waarbij zij onder meer benadrukt dat artikel 48/6 van de vreemdelingenwet in zich houdt dat de verklaringen van een asielzoeker geloofwaardig zijn wanneer deze in hoofdlijnen extern en intern consistent zijn, dat artikel 48/7 de bewijslast omkeert, dat het voordeel van de twijfel dient geëerbiedigd te worden, dat beslissingen van verwerende partij dienen te steunen op een correcte feitenvinding en actuele informatie en dat een ongeloofwaardig asielrelaas niet uitsluit dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet waartoe zij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De Raad oordeelt dat het geven van een louter theoretische uiteenzetting evenwel niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de definitie van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient immers op concrete wijze te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft.

2.2.3.1. Betreffende de motivering aangaande de actuele toestand van de RAE-gemeenschap (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo verwijst verzoekende partij naar twee arresten van de Franse Raad van State waarin deze heeft geoordeeld dat Kosovo geen veilig land van herkomst is omdat de nationale overheden niet in staat zijn een afdoende bescherming te verlenen ondanks de inspanningen daartoe. Verzoekende partij vervolgt desbetreffend haar verweer als volgt:

“Deze beslissing van de Franse Raad van State van 10 oktober 2014 als bron van het hoogste administratieve rechtscollege van een lidstaat van de Europese Unie is recenter dan het Koninklijk Besluit van 24 april 2014 houdende de lijst van veilige landen van herkomst.

Zelfs indien uw Raad oordeelt dat zij niet door de rechtspraak van de Franse Raad van State gebonden is dan nog kan zij niet anders dan vaststellen dat deze Franse rechtspraak genomen is in toepassing van de Europese asielrichtlijn (zie het Verslag aan de Koning met betrekking tot het voormelde Koninklijk Besluit van 24 april 2014, Belgisch Staatsblad 15 mei 2014, p. 39408) die uniform moet worden geïnterpreteerd.”

2.2.3.2. De Raad merkt evenwel op dat de Franse Raad van State over geen enkele rechtsmacht beschikt in de Belgische asielprocedure en derhalve evenmin enige precedentswaarde geniet. Verder stelt de Raad vast dat onderhavige bestreden beslissing hoegenaamd niet werd genomen op basis van

een lijst van veilige landen van herkomst, doch inhoudelijk werd gemotiveerd zowel naar het asielrelaas van verzoekende partij zelf als naar de concrete situatie in het land van herkomst.

2.2.4. Waar verzoekende partij betreffende de actuele toestand van de RAE-gemeenschap in Kosovo deels één zin van de dertig pagina's tellende "COI Focus – Kosovo – Beschermingsmogelijkheden" van 31 maart 2015 waarop verwerende partij zich voor haar motivering steunt (administratief dossier, y-aanvraag, stuk 11) aanhaalt, stellende dat *"de belangrijke uitdagingen voor de Europese Commissie blijft de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie en de kwaliteit van het openbaar bestuur"* kan door de Raad niet worden ingezien hoe voormelde blijvende uitdagingen binnen de Kosovaarse samenleving enige afbreuk doen aan de motivering in de bestreden beslissing dat de RAE-gemeenschap zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid beschikt, dat er geen sprake meer is van veralgemeend interetnisch geweld, dat deze gemeenschap bescherming wordt geboden door zowel de lokale als internationale autoriteiten aanwezig in Kosovo, dat zij toegang heeft tot de rechtbanken, advocaten en rechtshulp, dat detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging worden gegarandeerd en de Kosovaarse politie ook daadwerkelijk actie onderneemt. Voormeld veralgemeend verweer naar de blijvende bekommernis voor een aantal aspecten van de Kosovaarse samenleving doet geen enkele afbreuk aan de specifieke motivering dat de RAE-gemeenschap wel degelijk een beroep kan doen op de bescherming van de in het land aanwezige nationale en internationale autoriteiten.

2.2.5. Aangaande het betoog van verzoekende partij betreffende de vastgestelde ongeloofwaardigheid, met name dat door haar twee maanden verblijven in Kosovo er reden is voor een nieuwe beoordeling van haar asielaanvraag ten gronde, wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verwerende partij op grond van de sterk gewijzigde situatie van de RAE-gemeenschap in Kosovo terecht kon besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

In het kader van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet toont verzoekende partij niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie en dat verzoekende partij tijdens het gehoor in het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel van 14 april 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

J. BIEBAUT